

Cho-di - ti s Pá - nem - ja - ká slast,
 ve - de mě v bla - hou ne - bes vlast;
 že ra - dost dá - vá, do - břě vím,
 šťa - sten jsem, smím - li cho - dit s Ním.
 Na - uč mne To - bě slou - žit víc,
 na - uč mne mí - ti ja - snou líc,
 na - uč mne pra - vdy tvo - je znát,
 na - uč mne bli - žní mi - lo - vat.

CHODITI S PÁNEM

2. Choditi s Pánem – jaký mír, / byť kolem zuřil zhoubný vír, / těžkostí více nechci dbát, / když On mi pokoj svůj chce dát. / Nauč mne Tobě sloužit víc, / nauč mne míti jasnou líc, / nauč mne pravdy tvoje znát, / nauč mne bližní milovat.
3. Choditi s Pánem, toť i boj, / dobře se připrav, obleč zbroj! / Vítězem být a nezradit, / Pánu se líbit, vírou žít! / Nauč mne Tobě sloužit víc, / nauč mne míti jasnou líc, / nauč mne pravdy tvoje znát, / nauč mne bližní milovat.

*Blaze každému,
kdo se bojí Hospodina,
kdo chodí po jeho cestách!
Hospodin ať požehná ti ze Sijónu,
abys viděl dobro Jeruzaléma
po všechny dny svého žití,
abys uviděl syny svých synů.
Pokoj s Izraelem!*

Ž 128,1.5–6